

РЕШЕНИЕ

№ 7440

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **176** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Д. Р. Р. срещу решение № 3643 от 10.10.2025г., постановено по анд № 6432/2025г. по описа на Софийския районен съд, 96 с-в.

С жалбата се поддържа, че въззивното решение е неправилно, като наведените касационни основания са за нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, аргументирани с доводи, че фактическата обстановка е неправилно установена. В тази връзка с касационната жалба се излагат съображения, че въззивната инстанция не е събрала необходимите и допустими доказателства и не е обсъдила направените с жалбата възражения. Оспорват се изводите на СРС за доказаност на нарушението. По подробно изложените съображения се претендира решението на Софийския районен съд да се отмени изцяло.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и прави искане да се постанови решение, с което първоинстанционният съдебен акт да се отмени като неправилен и незаконосъобразен, както и да се присъдят направените по делото разноски.

Ответникът с представения писмен отговор оспорва жалбата, като претендира оставянето ѝ без уважение и присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото. В съдебното заседание не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна, а оспореното решение на СРС – за

правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Предмет на обжалване пред настоящата инстанция е решение № 3643 от 10.10.2025г. по анд № 6432/2025г. по описа на СРС, 96 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 25-4332-004614, издадено на 11.03.2025 г. от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР. С оспореното пред въззивния съд наказателно постановление на касатора на основание чл. 184, ал. 4, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на събраните по делото доказателства, включително писмените такива, приобщени по реда на чл. 283 НПК, и показанията на разпитаните във въззивното производство свидетели М. Д. М. и Й. П. Й., Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че на 06.02.2025г., около 04:32 часа, касаторът е пътувал на задната седалка на лек автомобил марка „Б.“, модел , с рег. [рег.номер на МПС] , на територията на Столична община в населеното място - по [улица]с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, без поставен предпазен колан. Приел е, че когато автомобилът достига до № 88 на [улица]е спрял за проверка от полицейски служители – свидетелите М. Д. и Й. Й.. При започналата проверка на документите на автомобила свидетелят установил, че на предното му стъкло не е залепен стикер за сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка между него и водача на автомобила възникнал спор. СРС е приел за установено, че докато трае пререканието, жалбоподателят започнал да се смее на задната седалка. Това привлякло вниманието на свидетеля, който установил, че предпазният му колан не е поставен и му съставил акт за установяване на административно нарушение. Касаторът отказал да подпише акта.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е обосновал правни изводи, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че е доказано осъществяването от жалбоподателя на състава на административно нарушение по чл. 184, ал. 4, пр. 1 вр. чл. 137а, ал. 1, пр. 2 ЗДвП. Нарушението не представлявало маловажен случай, а санкцията е наложена в предвидения от закона размер. При тези мотиви решаващият състав на СРС е потвърдил обжалваното наказателно постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК. По смисъла на чл. 220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При анализ на всички приети доказателства, касационният състав приема, че въззивното решение е валидно и допустимо, но е неправилно, като съображенията за това са следните:

Основателни са доводите, че в производството пред районния съд са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Действително се констатира, че СРС не е събрал сочените от жалбоподателя доказателства, както и не е обсъдил наведените възражения, като по този начин го е лишил от възможността пълноценно да осъществи правото си на защита и не е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по

делото.

В тази връзка следва да се посочи, че НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл. 84 ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина - чл. 13, ал. 1 НПК. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл. 107, ал. 2 НПК съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин, когато това се налага за разкриване на обективната истина. В изпълнение на задължението си по см. на чл. 107, ал. 3 НПК съдът събира и проверява както доказателствата, които разобличават нарушителя или отегчават неговата отговорност, така и доказателствата, които го оправдават или смекчават отговорността му.

В хода на съдебното следствие пред Софийския районен съд са направени доказателствени искания във връзка с основното наведено в жалбата възражение, а именно за липсата на осъществен състав на нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, които съдът, независимо от задължението си за обективно, всестранно и пълно установяване на фактичката обстановка относно спорните обстоятелства, необосновано не е уважил. По този начин съдът, като инстанция по същество, не е изпълнил задължението си да установи релевантните за спора факти чрез допустимите от закона доказателства и да прецени дали е извършено нарушение на горепосочената норма. Необходимо е да се посочи в тази връзка, че в производството пред СРС касаторът изцяло е оспорил вмененото му нарушение, по-конкретно навел е възражения, че като пътник на задната седалка по време на движение на процесния автомобил е бил с поставен предпазен колан, но го е свалил след спирането му и започването на проверка от полицейските служители на документите на водача и автомобила. След като жалбоподателят оспорва извършването на вмененото му нарушение, като оспорва да е бил без обезопасителен колан по време на движение на автомобила, съдът е следвало да прояви повишена процесуална активност с цел обективно и всестранно установяване на фактичката обстановка относно спорните обстоятелства и разкриване на обективната истина по делото.

В разглеждания случай не може да се приеме, че в хода на съдебното следствие, проведено по анд № 6432/2025г. по описа на СРС, са събрани и приети всички относими доказателства, за да се изведе извод, че е доказано осъществяване състава на вмененото на касатора нарушение, като същевременно се констатира, че са игнорирани представени такива, които са в подкрепа на възражението на последния за недоказаност на административнонаказателното обвинение за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Въззивната инстанция не е проявила необходимата активност и не е осъществила дължимия анализ на събрания доказателствен материал в неговата съвкупност, а единствено се е ограничила до позоваване на доказателствената сила на съставения АУАН.

Действително съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Настоящият състав споделя възприетото в съдебната практика становище, че така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН и т. 7 от ППВС № 10/1973 г. по н. д. № 9/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства.

В случая следва да се посочи, че АУАН не е подписан от жалбоподателя, който и оспорва, че е извършил вмененото му нарушение, а единствено въз основа на лаконичните показания на разпитаните в първоинстанционното производство свидетели М. М. и Й. Й., съответно

актосъставител и свидетел при съставяне на акта, не може да се изведе еднозначен извод, че е доказано осъществяване на соченото нарушение. СРС не е извършил внимателна преценка на показанията на разпитаните свидетели, като не е отчетел, че те формално са потвърдили авторството на положените от тях подписи в съставения акт, но са направили категорични изявления, че нямат съхранен спомен за описаните в него фактически констатации, и в този смисъл така събраните гласни доказателства не носят никаква съдържателна информация относно конкретното проявление на посоченото нарушение. Настоящият състав намира, че издаденият АУАН самостоятелно не би могъл да се ползва с доказателствена сила, в случай че отразената фактология не позволява да бъде изведена от други доказателствени източници, а в тази връзка от съдържателна гледна точка показанията на свидетелите не предлагат необходимата информация дали въобще и точно в кой момент касаторът, като пътник на задната седалка, е бил установен без поставен предпазен колан. Тук следва да се акцентира, че от свидетелските показания не се установява по никакъв начин кога именно полицейските служители са възприели неизпълнение на задължението за ползване на обезопасителен колан от страна на касатора – към момента, в който са забелязали автомобила, към момента на пристъпване към проверката, след като същият вече е преустановил своето движение, или в по-късен момент. Това обстоятелство без съмнение е от съществено значение, тъй като правилото за поставяне на предпазен колан поражда действие в случаите, когато се извършва движение с превозното средство, но не и когато същото се намира в престой, независимо поради какви причини. Обсъдените пропуски очертават доказателствена необезпеченост на отразените в акта фактически констатации, а както вече се посочи, АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила, поради което разкриващата се доказателствена непълнота не може да обуслови безусловното възприемане на отразеното в акта. Доколкото представената в него фактология не позволява да бъде изведена от други доказателствени източници, остават необорени възраженията на жалбоподателя, с които оспорва тезата на наказващия орган.

Отделно от горното, необходимо е да се отбележи, че от събраните във въззивното производство писмени доказателства, в частност от представената докладна записка от 16.02.2025г., се подкрепят фактическите твърдения на касатора за значителна продължителност на извършената от контролните органи проверка на документите на водача и автомобила, при каквато според настоящия състав не може да се вмени в задължение на пътниците в автомобила да останат с поставени предпазни колани. В този смисъл не без значение е и обстоятелството, че в докладната записка е отразен час на започване на проверката, значително предхождащ посочения в АУАН като такъв на извършване на твърдяното нарушение. Ето защо и при положение, че събраните по делото доказателства внасят обосновано съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, неправилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен начин.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема за недоказани твърдените релевантни факти относно неизползване на обезопасителен колан. При съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства не може да се достигне до несъмнен извод, че жалбоподателят е извършил вмененото му административно нарушение, поради което и административнонаказателната му отговорност е неправилно ангажирана. Като е достигнал до обратния извод, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Относно разноските в производството.

Независимо от изхода на спора на касатора не се следват разноски. Сторените разноски в касационното производство са в размер на 5,11 евро (равностойност на 10 лева) - за държавна такса, но същата е недължимо платена и не следва да се възлага в тежест на ответника по касация.

Недължимо платената държавна такса подлежи на възстановяване в случай на направено такова искане - чл. 4б от Закона за държавните такси.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3643 от 10.10.2025г., постановено по анд № 6432/2025г. по описа на Софийския районен съд, 96 с-в, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 25-4332-004614, издадено на 11.03.2025 г. от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на основание чл. 184, ал. 4, пр. 1 от Закона за движението по пътищата на Д. Р. Р. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: